

**TUSSEN TOEN
EN NU**

TUSSEN TOEN EN NU

SANNE STELLO

Copyright © 2026 Sanne Stello
Coverontwerp: Sanne Stello
ISBN: 9789465200583

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van deze uitgave mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een gegevensbestand of openbaar gemaakt, in welke vorm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, via fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in gevallen waarin dit rechtens is toegestaan.

De vermenigvuldiging van dit werk, geheel of gedeeltelijk, in een andere vorm dan de oorspronkelijke uitgave is verboden zonder toestemming van de auteur of uitgever.

Gebruik van deze uitgave voor tekst- en datamining, scraping, machine learning of het trainen, ontwikkelen of verbeteren van kunstmatige-intelligentiesystemen is uitdrukkelijk voorbehouden en uitsluitend toegestaan na voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Emma met a boy with eyes like a man
Turns out her heart fits right in the palm of his hand
Now he'll be her shelter when it rains
Little does he know, his whole world's about to change*

PROLOOG
2008

*She came into his life
like a summer storm
and he never quite recovered*

Chris weet nog niet dat deze dag alles zal veranderen. Dat de grijze ogen die hem straks aankijken, ogen zullen zijn die hij zal leren kennen in al hun schakeringen - zacht van liefde, donker van verlangen, troebel van verdriet. Voor nu weet hij alleen dat hij zich verveelt.

Met de nonchalante precisie van iemand die vaker dan verstandig is kattenkwaad uithaalt, laat hij een neongroene stuiterbal door de gang stuiteren. Hij draait zich om naar zijn kluisje alsof hij niets met het onheil te maken heeft.

“Goed idee, deze stuiterballenactie!” roept Jesse.

“Ssssst,” sist Chris, “Bomer mag niet weten dat ik het was!” terwijl hij om de hoek gluurt om te checken of mevrouw Bomer nog steeds niets doorheeft. De roodharige docente is berucht om haar strenge aanpak en haar verachting voor puberaal kattenkwaad en ze staat op dit moment de vorige lading stuiterballen uit hoekjes en kiertjes te vissen. Chris heeft een indrukwekkend talent om haar op de kast te jagen zonder betrappt te worden en hij is niet van plan die reeks vandaag te doorbreken.

Chris zet een paar haastige passen, zijn ogen nog steeds op Bomer gericht. Snel draait hij zich terug naar zijn kluisje en knalt hard tegen iets aan. Of tegen iemand?

Een scherpe, stekende pijn schiet door zijn scheenbeen, gevolgd door het holle geluid van metaal dat vervormt. Hij wankelt even en kijkt verbaasd naar beneden.

“Kijk eens uit, joh! Nu zit er een deuk in!”

Chris vloekt binnensmonds en kijkt op. Zijn blik kruist een paar felle ogen. Ze horen bij een meisje met lang, blond haar en een boze frons tussen haar wenkbrauwen. Hij wrijft over zijn pijnlijke scheenbeen en werpt een blik op het beschadigde metaal. Hij trekt zijn mondhoek op in een halve grijns.

“Dat is een deuk, ja,” zegt hij droog.

Ze negeert hem en probeert haar spullen terug te proppen in het kluisje. De deur veert steeds opnieuw open, alsof het net zo koppig is als zij. Chris kijkt even goed naar haar. Ze draagt een donkere trui die iets te groot is voor haar smalle schouders. En dan die grote, boze ogen – Chris kan niet weggijken. Hij wil iets zeggen, iets slims of charmants, maar voor hij de juiste woorden kan vinden slaat Jesse hem op zijn schouder. “Kom op, anders komen we te laat. Je staat al op de zwarte lijst bij Bomer.”

Met moeite scheurt Chris zijn blik los van het onbekende meisje en volgt hij zijn beste vriend richting het lokaal.

“Dat ging soepel,” merkt Jesse op, maar Chris hoort het niet, zijn gedachten nog bij de pijn in zijn scheenbeen en die stormachtige ogen.

Later die ochtend, als hij verveeld in zijn Engelse les zit en een plan

beraamt om mevrouw Bomer nog verder tot waanzin te drijven, gebeurt het. De deur gaat open.

Chris kijkt op en daar is ze weer. Het kluisjesmeisje.

Ze blijft even in de deuropening staan, zichtbaar nerveus. Dan schraapt ze haar keel en zegt met een stem die helder klinkt, maar net iets te hoog is om zelfverzekerd te zijn:

“Hallo mevrouw, mijn naam is Emma Fitz en ik ben nieuw hier op school. Ik had wat problemen met mijn kluisdeur, dus daarom ben ik wat later. Sorry.”

Chris grijnst breed. “Zij is het,” fluistert hij enthousiast tegen Jesse.

“Dat had ik al door,” mompelt Jesse, maar Chris hoort hem nauwelijks. Hij kijkt hoe Emma het lokaal inloopt, haar ogen op de docente gericht. Pas als ze haar blik laat glijden langs de tafels, op zoek naar een lege plek, valt haar blik op hem. Er schiet iets door haar ogen — ergernis, ongeloof, misschien zelfs spijt dat ze überhaupt deze school is binnengelopen.

Chris steekt speels zijn hand naar haar uit. “Chris Robertson, de knapste jongen van havo vijf. Sorry voor het slopen van je kluisje.”

“Sorry is een goed begin,” zegt ze droog.

Chris lacht, maar voordat hij kan reageren, klinkt er een scherpe stem. Mevrouw Bomer heeft blijkbaar geen tijd in haar planning voor zijn charmeoffensief. “Mister Robertson, laat het nieuwe meisje met rust!”

Een paar klasgenoten grinniken meteen. Chris voelt de aandacht van de klas alsof iemand een spot op hem richt. Hij laat zijn hand zakken en draait zich weer naar voren. “Ik was alleen beleefd, mevrouw.”

“Chris,” vervolgt ze met een zucht, “ik weet dat Engels niet altijd even makkelijk voor je is, maar juist daarom moet je proberen je aandacht erbij te houden.”

Zijn glimlach blijft nog een tel op zijn gezicht staan, daarna verdwijnt hij vanzelf. Er gebeurt iets in zijn borst, iets kleins en venijnigs. Niet omdat ze ongelijk heeft. Engels is lastig, stilzitten ook. Zijn aandacht ergens bij houden is soms bijna onmogelijk. Maar hij haat het wanneer een docent het zo hardop zegt.

“Sorry,” mompelt hij. Hij buigt zich over zijn boek en staart naar zijn bladzijde zonder een letter te lezen. Als hij stiekem opkijkt, ziet hij Emma hoofdschuddend naar hem grijnzen. En dat is het moment dat het gebeurt. Hij is verloren.

Chris heeft nog geen idee. Geen idee dat dit meisje zijn grootste liefde én diepste verlies zal worden. Dat ze hem zal liefhebben met alles wat ze heeft, zijn wereld zal vullen — om hem vervolgens, stukje bij beetje, achter te laten in de leegte die ze zelf heeft gecreëerd.

Alles begint hier. Met een klap tegen een kluisje, een paar stormachtige grijze ogen en een meisje dat vanaf vandaag onlosmakelijk met zijn toekomst verweven zal zijn

DEEL EEN
2023 – 2024

1.

“In de tegenwoordige tijd gebruiken we dit —”

De bel onderbreekt Emma's uitleg. Nog voor ze haar zin kan afmaken stormt de klas naar buiten. Opgelucht laat ze haar adem ontsnappen. Nog een paar dagen, dan is het eindelijk zomervakantie.

Zodra de laatste leerling weg is, slaat ze met een opgetogen gevoel haar laptop dicht. Vanavond is het jaarlijkse etentje voor alle docenten van het Stedelijk Lyceum en iedereen kijkt er al weken naar uit.

In de docentenkamer gonst het van stemmen. Enkele collega's begroeten haar al vrolijk en beginnen gelijk allerlei plannen te maken.

“Emma! Vanavond gaan we wel samen proosten, toch? Ik heb je veel te weinig gezien de laatste tijd...”

“Ja, je bent al bijna je naam als karaoke koningin kwijt!” roept Senna dramatisch, terwijl ze plek voor Willem vrijmaakt op de bank. Emma lacht, maar weet dat er een kern van waarheid in de woorden van haar collega's zit. De laatste tijd heeft ze weinig tijd gehad voor leuke uitjes. Maar voordat Emma kan beloven dat ze vanavond met een microfoon in haar hand op het podium staat, wordt het gesprek onderbroken door de sectordirecteur die aankondigt dat ze gaan vertrekken.

Oosterse lampen werpen zacht licht over tafels, kaarsjes flakkeren in koperen houders. De geur van specerijen hangt vol belofte in de lucht. Het voelt als een andere wereld, alsof ze even mag ontsnappen aan de dagelijkse stress en sleur. Lily pakt haar bij haar arm en ze kiezen een plekje uit op een velours bank die er door alle kussens ontzettend uitnodigend uitziet. Lily begint meteen vol trots over haar recente verloving te praten. Ze belanden al snel in een gesprek over trouwringen, jurken, boeketten en alles wat verder met het plannen van een bruiloft te maken heeft.

Emma glimlacht en luistert aandachtig, hoewel ze zich ongemakkelijk voelt als ze naar haar eigen ringvinger kijkt. Ze probeert het gevoel te negeren.

“Voor u ook de wijn, mevrouw?” vraagt een van de obers, terwijl hij met een chique flessenhouder haar antwoord afwacht.

“Ja, dat lijkt me heerlijk,” antwoordt Emma met een glimlach en ze kijkt toe hoe de robijnrode vloeistof lijkt te schitteren in het zachte licht van het restaurant.

Zodra de wijn is ingeschonken staat Simon, de sectordirecteur, op en begint hij aan zijn speech. Hij spreekt met trots over de prestaties van het team, over hoe goed de onderwijsafdeling het doet, over de enorme stappen die er dit schooljaar zijn gezet. Zijn woorden vervagen tot

achtergrondgeluid.

Emma's blik glijdt door het restaurant, langs onbekende gezichten. Aan een tafel verderop dineert een andere grotere groep. Ze lijken net van een congres te komen, stijlvol gekleed, maar wel met allemaal hetzelfde keycord. Er is één man die opvalt tussen de anderen. Hij zit aan de kop van de tafel, ontspannen maar zelfverzekerd. Donkerbruin, licht golvend haar, diepbloauwe ogen die opvallen in het kaarslicht. Zijn blik vindt de hare en de tijd lijkt even stil te staan. Hij glimlacht alsof hij haar ergens van kent.

Snel wendt Emma haar blik af. Wanneer ze even later weer opkijkt, zit hij er nog. Hij heft zijn glas, glimlacht onmerkbaar. Charmant, denkt ze. Natuurlijk is hij dat.

De rest van de avond vervaagt in een waas van smaakvolle gerechten en de constante stroom wijn die maar niet ophoudt. Het lijkt wel alsof Emma's wijnglas altijd vol is. De gesprekken om haar heen zijn levendig. Senna en Willem proberen nog meer collega's over te halen om mee te gaan naar de karaokebar aan de overkant van de straat, al zijn ze nog niet erg succesvol.

Wanneer het toetje wordt geserveerd, voelt ze een zachte hand op haar arm. Lily buigt zich naar haar toe. "Niet kijken," fluistert ze, "maar die man daar... hij heeft je de hele avond al in de gaten gehouden."

Emma glimlacht onzeker.

"Ik zeg niet dat je er iets mee moet doen." Lily trekt haar wenkbrauwen op. "Ik meld alleen wat ik zie."

Toch kijkt Emma. Hun blikken kruisen opnieuw. Een warmte stijgt naar haar wangen, onverwacht en opwindend.

"Hij is inderdaad prachtig," zegt ze zacht. Ze pakt haar glas, drinkt de laatste slok van haar tweede glas wijn. Haar hoofd is helder genoeg om te weten wat ze doet, maar licht genoeg om niet meteen weg te kijken.

Collega's beginnen luidruchtig afscheid van elkaar te nemen, maar haar gedachten blijven bij hem. Ook aan zijn tafel beginnen mensen op te staan.

"Taxi is besteld! Rijd je ook mee, Adam?" klinkt het luid. De man buigt zich naar een collega, zegt iets, staat op. Wanneer Emma even later opkijkt, is zijn tafel leeg. Ze wil haar tas pakken, maar hoort een stem naast zich.

"Sorry," zegt hij. Zijn ogen zijn van dichtbij nog blauwer, zijn glimlach bijna jongensachtig. "Ik moet toegeven," zegt hij zacht, "dat ik al de hele avond probeer te bedenken hoe ik een gesprek met je kan beginnen zonder hopeloos over te komen." Emma lacht onzeker. "Maar ik kan ook gewoon hallo tegen je zeggen," gaat hij verder.

Ze lacht, en hij lacht mee. Het verlicht de spanning.

Dan hoort ze Lily's stem die haar terugbrengt naar de realiteit: "Emma, kom je met ons mee? Of is dit een bekende van je?" Naast Lily staan nu ook Senna en Willem haar aan te kijken.

Emma draait zich half naar Lily om. Ze weet dat ze met haar collega's mee moet gaan. Ergens nog even een cocktail drinken, misschien wat nummers zingen in de karaokebar en dan op tijd naar huis.

Maar er is iets waardoor ze zich tot de man aangetrokken voelt. Iets gevaarlijk eenvoudigs. Lily's blik schiet kort van Adam naar Emma. Er zit een waarschuwing in. Niet veroordelend, maar wel duidelijk. Voordat Emma zichzelf de kans geeft om daar iets mee te doen, zegt ze: "Ga maar vast, ik kom zo... Dit is een oude buurjongen van me." Ze hoort zichzelf praten. "Ik herkende hem eerst niet. We willen even bijkletsen. Toch, Bobby?" Speels legt ze haar hand op zijn bovenarm. Hij glimlacht terug, alsof hij precies weet wat ze doet.

Lily lijkt niet overtuigd. "Bobby?" Dan kijkt ze even op haar horloge, daarna weer naar Emma. "Maar maak het niet te laat, want Dikke Mic gaat om één uur dicht, hè? En app me zo even waar je bent."

Emma voelt een steek van ongemak. "Doe ik."

Wanneer haar collega's weg zijn, blijft hij dicht bij haar staan.

"Bobby?" fluistert hij.

"Dat klonk beter dan 'vreemde man die me net aansprak'."

"Daar valt wat voor te zeggen." Hij lacht zacht. "Ik ben Adam trouwens," zegt hij. Zijn stem is laag, beheerst. Emma voelt zich licht in haar hoofd. Niet van de wijn, niet echt. Meer van het besef dat ze hier nog steeds staat.

"Ik ben..." begint ze, maar hij vult haar al aan: "Emma. Dat heb ik al gehoord, ja."

Adam neemt haar voorzichtig bij de arm en leidt haar terug naar een klein, intiem tafeltje achter in het restaurant, waar de lichten gedempt zijn. De meeste gasten zijn al vertrokken. Er is nog personeel. Een ober bij de bar, iemand die glazen opruimt, zachte stemmen uit de keuken. Openbaar genoeg, houdt ze zichzelf voor. Ze is niet dom. Ze is alleen even... nieuwsgierig.

Hij gebaart naar de ober; even later verschijnt een fles champagne. Emma kijkt naar de fles en schudt licht haar hoofd. "Ik moet eigenlijk niet te veel meer drinken."

"Dan drinken we langzaam," zegt hij. "Of niet. De fles staat er vooral voor het gebaar."

"Voor je lang verloren buurmeisje?"

Hij glimlacht. "Precies."

"Op mijn lang verloren buurmeisje," zegt hij even later alsnog, wanneer hij een bodempje in haar glas heeft geschonken. Emma's harde lach ontsnapt voor ze het zelf doorheeft. Er verschijnen lachrimpeltjes rond zijn ogen. Ze heft haar glas. "Op slechte beslissingen met goed gezelschap."

Tot Emma's opluchting loopt het gesprek als vanzelf. Hij vertelt over zijn liefde voor oude platen, hoe hij ooit zijn appartement bijna in brand

zetten tijdens een poging tot koken. Ze lacht, lichter dan ze zich in tijden heeft gevoeld. Ze voelt zich jong, gewild, een beetje roekeloos.

Af en toe valt haar blik op haar telefoon, die met het scherm naar beneden op tafel ligt. Ze denkt aan Lily. Aan haar belofte om te appen. Ze pakt haar telefoon op en typt snel: *Ben nog even aan het bijkletsen. Alles oké.* Daarna stopt ze het toestel terug in haar tas voordat ze kan nadenken over hoeveel ze weglaat.

“En wat doe jij, Emma?” vraagt hij dan. Even speelt de gedachte door haar hoofd om iets te verzinnen, een soort alter-ego te creëren dat ver verwijderd is van haar leven als overwerkte docent Engels op een middelmatige middelbare school. Maar ze krijgt geen tijd om haar woorden te kiezen, want op dat moment komt de ober hen verzoeken het restaurant te verlaten.

Verbaasd kijkt Emma op haar telefoon: 23.36.

Het voelt alsof de avond nog maar net begonnen is.

Terwijl Adam afrekenet bij de ober, ziet Emma dat ze drie gemiste oproepen heeft. Een onverwacht gevoel van irritatie overvalt haar.

“Nog een laatste drankje bij mij thuis?” Adam kijkt haar aan, zijn ogen donker. Zijn blik zegt alles.

Emma weet dat ze ‘nee’ moet zeggen. Natuurlijk weet ze dat. Ze kent hem amper. Ze weet zijn voornaam, dat hij met collega’s was, dat de ober hem leek te herkennen en dat hij haar aan het lachen maakt. Meer niet. Maar het is laat en haar hart is niet zo verstandig als haar hoofd.

“Misschien een kopje thee?” stelt ze met een ondeugende glimlach voor.

Even later zit ze naast hem op de achterbank van de taxi. Hij buigt zich voorover om de chauffeur duidelijke instructies te geven, zijn bewegingen zelfverzekerd.

En dan voelt ze zijn hand op haar bovenbeen. Het contact is subtiel, maar het effect is onmiddellijk. Zijn hand schuift langzaam verder omhoog. Emma haalt diep adem en kijkt hem aan. De lucht wordt dik van verlangen.

De kus volgt vanzelf. Wild, haastig, ongeremd. Zijn tanden schampen haar lip, zijn vingers verstrengelen zich in haar haar. Ze kreunt zacht, voelt zijn handen, zijn honger, en even voelt ze zich zorgeloos.

De taxichauffeur schraapt zijn keel om te laten weten dat ze hun bestemming hebben bereikt. Emma probeert zijn doordringende blik in de binnenspiegel te ontwijken, maar het lukt niet echt. Adam werpt de man een paar briefjes toe alsof er niets is voorgevallen tijdens de rit.

Zonder aarzeling pakt hij Emma’s hand vast en trekt haar de taxi uit. Ze kijkt op naar het imposante gebouw voor haar. Ze had zich Adam eerder in een groot, statig landhuis voorgesteld, maar het gebouw voor haar is allesbehalve traditioneel — strak, elegant, met glazen wanden die de nachtelijke stad weerspiegelen.

Adam groet de portier, die een nieuwsgierige blik op haar werpt. Emma voelt het ongemak weer opborrelen. Haar lange blonde haar zit in de war, waarschijnlijk zit haar lippenstift over haar hele gezicht en de bloes op haar wangen verradt precies wat ze op dit tijdstip in Adams appartement van plan zijn. Ze veegt snel langs haar lippen in een poging haar gezicht een beetje op te frissen, maar het is tevergeefs.

Adam opent, zonder enig spoor van ongemak, de liftdeuren met een pasje.

“Ik woon hier in het penthouse,” zegt hij kalm. Ze knikt, volgt hem de lift in, maar zegt verder niets. Zodra de deuren sluiten, draait hij zich naar haar toe. Zijn handen vinden haar heupen; zijn mond haar hals. Ze proeft champagne en adrenaline.

De lift stopt plotseling. Emma duwt Adam van zich af, even geschrokken. De deuren glijden open, maar er is niemand te zien. Het duurt slechts een paar seconden, maar de stilte in de lift is intens.

Als de deuren opnieuw sluiten, richt ze zich met nog meer verlangen tot Adam. Haar handen vinden de knopen van zijn overhemd, terwijl ze zacht in zijn nek bijt. Haar tong volgt de weg van haar tanden en ze hoort een diepe grom uit zijn keel ontsnappen. De intensiteit van het moment doet haar bijna vergeten waar ze zijn, maar gelukkig stopt de lift. Als Emma nog langer de tijd had gehad, had ze misschien al zijn kleren van het lijf gescheurd.

Adam leidt haar door een smalle gang. Zodra hij de voordeur opent, stapt ze in een wereld die net zo zorgvuldig vormgegeven lijkt als hijzelf. De hal is licht, ruikt naar sandelhout en iets duurs wat ze niet kan thuisbrengen. Misschien een designer kaars of wasverzachter die ze zich nooit zou veroorloven. Alles is strak, modern, ingetogen luxueus. Een zwarte kapstok met één jas, een houten kastje waar Adam zijn sleutels neerlegt. Emma zet haar tas ernaast, haar blik glijdt door de ruimte. De woonkamer ademt orde: warme houttinten, rechte lijnen, net niet steriel. Toch mist er iets. Er zijn geen foto's, geen gestapelde boeken, geen sokken of koffiemokken op tafel. Alsof ze een museum binnenstapt in plaats van iemands thuis.

Adam verdwijnt naar de keuken. Emma laat haar vingers over de leuning van een fauteuil glijden. Ze voelt de zachte textuur van het leer en hoort ergens in de verte het zachte borrelen van een waterkoker. Dan staat hij weer voor haar, een mok in zijn hand. “De thee is klaar,” zegt hij, een glimlach om zijn mond. “Als je interesse hebt.”

Emma overbrugt de afstand tussen hen met langzame stappen. Ze neemt de mok aan, zet hem achter zich neer en grijpt zijn overhemd vast. “Eigenlijk kwam ik voor iets anders,” zegt ze, haar stem hees.

Er flitst iets door zijn ogen. Iets wilds. Iets gevaarlijks wat haar tot op het bot verleidt.

Adams hand glijdt over haar rug, traag en doelbewust. Zijn andere hand vindt haar haar en strijkt erdoorheen met een tederheid die niet bij zijn blik past.

“Oh, echt?” fluistert hij tegen haar lippen. “Je kwam niet voor het theekekransje?”

Ze antwoordt niet. In plaats daarvan duwt ze haar vingers onder de zoom van zijn overhemd en begint langzaam de knopen los te maken. Als het overhemd los is, trekt ze het met een zachte ruk uit zijn broek. Haar hand glijdt over zijn buik, huid op huid. Zijn ademhaling versnelt, zijn spieren spannen onder haar hand. Hij vloekt zacht, nauwelijks hoorbaar, zijn hand sluit zich iets steviger om haar haren. Niet pijnlijk, maar bezitterig.

Emma kreunt zacht. Hij kust haar met een ongeduld dat haar adem beneemt. Zijn handen vinden haar heupen, tillen haar moeiteloos op de rand van de houten tafel. Haar vingers zoeken de stof van zijn overhemd opnieuw, trekken hem dicht naar zich toe terwijl haar benen zich rond zijn middel sluiten. Hun lichamen vinden elkaar in een ritme dat niets meer met denken te maken heeft.

Dan een schel geluid.

Emma bevriest. De ringtoon snijdt door de stilte.

Ze probeert het geluid te negeren, kust Adam opnieuw. Deze keer haastig, alsof ze hem kan afleiden, zichzelf kan afleiden, van wat deze onderbreking betekent. De telefoon stopt met rinkelen, maar begint onmiddellijk weer.

Met tegenzin glijdt ze van de tafel af. Adam zucht, trekt zich terug. Ze knikt vaag, mompelt: “Misschien is er iets... het is al laat.” Adam laat zich achterover op de bank vallen, zijn ogen volgen haar. Met trillende vingers opent ze haar tas. Het scherm licht op.

Chris.

Zijn naam brandt zich in haar netvlies. Even stopt haar adem. Ze staart naar de melding, naar het beeld van zijn lachende gezicht dat kort verschijnt voor het weer verdwijnt. Een seconde later begint haar telefoon weer te trillen.

Chris. Weer.

Emma blijft staan, verankerd aan de grond. Het contrast tussen de warmte van Adams handen nog op haar lichaam en de kilte van die ene naam op haar scherm is bijna ondraaglijk. Een steek van misselijkheid trekt door haar maag. Chris. Haar verloofde. De man die haar door en door kent. Die haar vertrouwt.

Haar scherm licht opnieuw op, nu met een bericht.

Ze durft het nog niet te openen. Wat heeft ze in godsnaam gedaan?

De schuld komt met volle kracht. Ze leunt tegen de muur, proeft nog Adams lippen, het zout van zijn huid, de belofte van champagne. Wat gaat ze zeggen? Liegen? Zeggen dat ze bij een collega was, dat ze in slaap viel, dat de batterij van haar telefoon leeg was?

Of zegt ze de waarheid? Dat ze met een vreemde man is meegegaan, hem heeft gekust alsof hij zuurstof was, zich aan hem heeft vastgeklampt alsof hij haar uit haar leven kon tillen? Is dit het echt waard geweest? Een avond vol blikken die haar uitkleedden, een goede fles champagne, de warmte van zijn handen die haar deden vergeten wat ze thuis heeft?

Emma voelt haar ogen prikken. Er is een leegte in haar borst die niet van Adam komt, maar van alles wat ze dreigt te verliezen. Een stem doorbreekt haar gedachten, zacht maar duidelijk.

“Emma?” roept Adam vanuit de woonkamer. Ze haalt diep adem, raapt zichzelf bij elkaar en loopt terug. Wanneer ze de woonkamer weer inloopt, zit Adam nonchalant op de bank. Zijn houding is ontspannen, maar zodra hij haar ziet, verandert er iets in zijn blik. “Gaat het?”

Emma probeert haar hoofd te schudden, maar het voelt zwaar. Adam staat op. Hij is ineens dichtbij, te dichtbij. Zijn hand beweegt zich naar de hare, maar nog voor hij haar raakt, trekt ze zich terug. Haar huid brandt nog na van zijn aanrakingen.

“Ik werd gebeld,” zegt ze. “Door mijn verloofde.”

Het woord hangt tussen hen in. “Ik ben verloofd, Adam. Ik had dit niet moeten doen.”

Ze ziet het in zijn gezicht. Niet de schok waarop ze misschien had gehoopt. Niet eens echte teleurstelling. Alleen een vluchtige blik naar de grond, alsof hij iets vervelends had verwacht en nu vooral beoordeelt hoe groot het probleem werkelijk is. Dan zoekt hij haar blik weer.

“Oké,” zegt hij zacht.

Emma knippert. “Oké?”

“Je bent verloofd.” Hij zegt het kalm. “Dat verandert niet wat er vanavond gebeurde.” Er trekt een schok door haar heen bij deze woorden. Ze beseft dat ze wilde dat hij zou schrikken, dat hij haar zou helpen de grens weer terug te vinden. Maar Adam blijft staan waar hij staat.

“Weet je, Emma, wat er vanavond gebeurde... Dat was echt. Jij voelde dat ook.” Ze zegt niets. Hij stapt dichterbij, raakt even haar arm. “Laat je niet tegenhouden door wat je denkt dat je moet doen,” zegt hij. Zijn stem is bijna een fluistering. “Door een ring. Door afspraken. Door een leven waarvan je misschien zelf niet weet of het je nog past.”

“Ik weet niet of ik dat kan.”

“De meeste mensen kunnen dat niet,” zegt hij. “Daarom blijven ze waar ze zijn. Niet omdat ze gelukkig zijn, maar omdat het makkelijker is.” Ze kijkt hem aan. “Dit is niet wie ik ben,” zegt ze, alsof ze wil dat hij haar gelijk geeft. Adam glimlacht flauwtjes.

“Misschien niet. Of misschien was het een deel van je dat even adem nodig had.”

“Je kent me niet.”

“Nee,” zegt hij. “Maar ik weet wel hoe je naar me keek.”

Hij stapt achteruit, handen in zijn zakken. Er zit geen schaamte in zijn

houding. Geen aarzeling. Alsof haar verloving niet meer doet dan de situatie ingewikkelder maken, zonder haar minder aantrekkelijk te maken.

“Mocht je op een dag toegeven dat je dit wel wilde... dan geef ik je een manier om me te vinden.”

Emma zegt niets. Alles wat er gebeurd is, wat er had kunnen gebeuren, hangt zwaar om hen heen. Ze draait zich langzaam om en loopt naar de deur. Haar stappen zijn traag, alsof ze elk moment in zich probeert op te nemen, of misschien juist probeert te vergeten. Wanneer ze de deur opent, voelt ze zijn blik in haar rug.

Ze kijkt niet om.

2.

Wanneer Emma naar buiten loopt, beseft ze dat haar fiets nog bij het restaurant staat. Ze vloekt zacht. Het is te ver om te lopen en de gedachte maakt haar misselijk. Met trillende handen bestelt ze een Uber. Gelukkig is hij maar 7 minuten bij haar vandaan.

Als ze in de Uber stapt, voelt het alsof ze een versie van zichzelf achterlaat, de verstandige versie. Wat overblijft, weet ze niet precies. De chauffeur werpt haar via de binnenspiegel een vragende blik toe, maar hij vraagt verder niets. Ze is dankbaar voor de stilte en sluit haar ogen.

In gedachten keert ze terug naar Adam, de manier waarop hij haar aankeek, alsof hij iets in haar zag wat ze zelf vergeten was. Spijt en iets gevaarlijkers vechten om ruimte in haar borst.

Wanneer de auto haar straat inrijdt, voelt haar lichaam als los zand. De huizen zijn donker, alleen achter hun gordijnen brandt nog licht.

Ze had gehoopt dat Chris al sliep.

Even overweegt ze door te lopen naar het appartement van haar beste vriendin. Ze stelt zich voor hoe ze dit ooit aan Samira zou moeten uitleggen. Ze ziet al voor zich hoe haar vriendin een perfecte wenkbrauw optrekt en zegt: 'Emma, serieus?' Ze haalt diep adem, opent de portier en dwingt zichzelf te glimlachen.

Bij de voordeur aarzelt ze nog even. Vroeger zou dat haar gerustgesteld hebben dat Chris op haar wacht. Nu voelt het alsof ze betrappt wordt nog voor ze binnen is.

In de gang schopt ze haar schoenen uit en laat ze haar tas gedachteloos van haar schouder glijden. Het is stil in huis, maar niet de diepe stilte van iemand die slaapt. Dan hoort ze voetstappen.

Chris verschijnt in de deuropening, in een oud T-shirt en joggingbroek. Zijn ogen zijn donker van vermoeidheid, maar klaarwakker.

"Em," zegt hij zacht. "Waar was je? Ik heb je geprobeerd te bellen."

"Hé," zegt ze, haar woorden slordig, alsof ze iets te veel gedronken heeft. "Je bent nog wakker."

Hij kijkt haar aan alsof hij niet goed weet wat hij met die opmerking moet. "Het is bijna twee uur." Hij wrijft met zijn hand over zijn gezicht. "Je appte maar niet terug, dus ja, ik maakte me zorgen."

Er trekt iets pijnlijks door haar borst.

"Sorry, mijn batterij is leeg, denk ik. Het was veel te gezellig met Lily en Senna. Karaoke en wijn... een slechte combinatie." Ze giechelt kort, maar het klinkt hol.

"Je ruikt ook helemaal naar wijn, ja." Hij frons, stapt dichterbij.

“Gaaf het wel goed? Je bent niet met de fiets gegaan, toch?”

“Uber,” zegt ze snel. “Nu moet ik alleen mijn fiets morgen nog ophalen.” Chris ademt langzaam uit. Pas dan lijkt er iets van spanning uit zijn schouders te zakken. Hij probeert te glimlachen en legt zijn hand op haar schouder. Emma voelt hoe zijn vingers langs haar arm glijden. Het is warm, bekend. Pijnlijk.

“Je had gewoon moeten bellen, dan was ik je komen ophalen. Ik dacht dat er iets gebeurd was.”

“Er is niks gebeurd,” fluistert ze, terwijl ze zijn blik ontwijkt. Chris blijft nog een seconde staan, alsof hij haar gezicht probeert te lezen. Dan knikt hij, te moe om door te vragen. Hij loopt richting de keuken. Emma blijft in de deuropening staan. Ze hoort het glas tikken tegen de kraan, het zachte stromende water, zijn zorg in kleine gebaren. Het maakt haar misselijk van schuld.

Ze gaat op de bank zitten. Haar benen trillen, haar handen rusten in haar schoot. Op de salontafel staat de vaas met bloemen die inmiddels een beetje slap hangen. Het gebaar dat lief was geweest en verkeerd had gevoeld. Ze kijkt ernaar en voelt opnieuw hoe wreed het was dat ze hem had gezegd dat zijn liefde soms als angst voelde.

Wanneer hij haar het glas aanreikt, neemt ze een slok, iets te gretig.

“Heb je het wel leuk gehad vanavond?” vraagt hij. Zijn stem klinkt voorzichtig, zoekend.

Emma knikt. “Heel leuk. Lily zong alleen maar Taylor Swift nummers en Willem dacht dat hij kon rappen. Maar dat denkt hij altijd als hij gedronken heeft.”

Chris glimlacht flauwtjes, maar het haalt de vermoeidheid niet uit zijn gezicht. Er valt een korte stilte. De televisie staat nog aan zonder geluid. Beelden van een talkshow flitsen door de kamer, te fel, te levendig voor dit uur van de nacht.

“Ga lekker slapen,” zegt hij na een tijdje. “Je bent vast kapot.”

“Ja. Dat lijkt me een goed idee.”

Ze pakt het glas van tafel, loopt naar de keuken en zet het in de gootsteen. De stilte in huis voelt onnatuurlijk, alsof elk geluid haar kan verraden.

In de badkamer is het felle licht genadeloos. Ze staart naar haar spiegelbeeld: wangen rood, ogen dof van vermoeidheid. Ze lijkt op iemand die te veel heeft gedronken en daarna te lang wakker is gebleven.

Emma trekt haar jurkje uit, propt hem in de wasmachine, alsof het bewijs is dat vernietigd moet worden. Onder de douche laat ze het water gloeiend heet worden. De stoom vult de ruimte, het water spoelt over haar huid.

Ze denkt aan Adam. Zijn stem, zijn lippen, zijn vingers in haar haar. De herinnering is nog warm, te dichtbij. Een rilling trekt langs haar

ruggengraat. Ze drukt haar handen tegen het koude porselein van de tegels tot haar huid wit uitslaat.

Het water blijft stromen. Ze sluit haar ogen, hoopt dat het geluid haar gedachten overstemt. Maar telkens duikt zijn gezicht weer op, precies zoals hij haar aankeek toen ze wegging.

Als ze de kraan dichtdraait, voelt ze zich alleen maar zwaarder. Ze wikkelt een handdoek om zich heen en kijkt nog één keer in de spiegel. Geen slecht mens, denkt ze. Alleen iemand die zichzelf niet meer begrijpt. Iemand die haar kompas kwijt is.

Ze dacht altijd dat zij de stabiele was – degene die nadacht voordat ze voelde. Chris was de impulsieve van hen tweeën: charmant, met een verleden vol flirts en onenightstands, met die open blik waar vrouwen vanzelf op reageerden. In het begin had ze zich voorbereid, gewapend bijna, tegen het moment dat hij de fout zou maken. Maar dat moment kwam nooit. Steeds weer koos hij voor haar.

Zelfs nu zij om ruimte vraagt, geeft hij haar ruimte.

Toch is zij nu degene die hier staat, met nat haar en een schuldgevoel dat zwaar op haar borst drukt, terwijl ze zich afvraagt waarom juist zij de grens is overgestoken.

Wanneer ze het licht in de badkamer dooft, is het huis stil. Ze houdt de handdoek stevig om zich heen geklemd terwijl ze terugloopt naar de slaapkamer.

Chris ligt al in bed, zijn donkerbruine krullen nemen veel ruimte in op zijn kussen. Zo te zien slaapt hij al. Voorzichtig schuift ze onder de deken, haar bewegingen traag. Ze voelt de warmte van zijn lichaam naast zich. Dan, net wanneer ze denkt dat hij echt slaapt, beweegt hij. Chris draait zich naar haar toe, reikt een hand uit, raakt even haar arm.

“Ik heb je gemist vanavond,” zegt hij dan.

“Ja,” fluistert ze. “Ik jou ook.”

De woorden komen zacht, bijna automatisch. Hij glimlacht in het schemerdonker, sluit zijn ogen weer. Ze zou hem kunnen aanraken, hem kunnen vertellen dat ze van hem houdt, dat ze verdwaald is, maar dan hoort ze aan zijn ademhaling dat hij in slaap gevallen is.

Emma blijft stilletjes liggen, haar ogen open. De duisternis is te vol, te dichtbij. Chris beweegt onbewust een stukje dichter naar haar toe, zijn hand rust losjes op haar heup. Ze verstijft heel even onder zijn aanraking, omdat zijn warmte haar herinnert aan alles wat ze zojuist bijna kapot heeft gemaakt.

De klok op haar nachtkastje tikt hoorbaar. 03:47.

Telkens als ze haar ogen sluit, ziet ze flarden: de lift, zijn stem, de kaarsen in het restaurant. Ze draait zich om, duwt de deken van zich af en probeert alles te vergeten. Het lukt niet.

Het licht is feller dan ze verwacht als ze wakker schrikt. Emma knijpt haar ogen dicht, draait zich om, maar de geur van gebakken brood en

koffie dwingt haar wakker te worden. Ze hoort zachte geluiden beneden van pannen, bestek, de kraan.

Met een zucht gaat ze rechtop zitten. Haar hoofd bonst, haar keel voelt droog. In de spiegel boven de kaptafel ziet ze de afdruk van het kussen op haar wang, haar haar in verwarde plukken. Ze trekt een trui over haar hoofd, spoelt haar gezicht met koud water.

Beneden staat Chris bij het fornuis, zijn krullen nog vochtig van de douche. Op tafel staan twee borden met toast, een schaalje aardbeien, een pak sinaasappelsap. Het is een lief gebaar. Hij draait zich om zodra hij haar hoort.

“Goedemorgen,” zegt ze schor.

“Hoe is het met je kater?” vraagt hij met een scheve glimlach. Er klinkt iets luchtigs in zijn stem, maar zijn blik zoekt haar gezicht, iets te lang, alsof hij iets probeert te lezen.

Emma haalt haar schouders op. “Ik heb gruwelijke hoofdpijn.”

Ze gaat aan tafel zitten. Chris geeft haar een mok aan. “Cappuccino, extra sterk. Ik dacht, dat kan je wel gebruiken na gisteravond.”

Haar hand trilt nauwelijks merkbaar. Emma prikt een stuk aardbei aan haar vork maar eet niet.

Zijn hand zoekt de hare op tafel. Even voelt ze zijn huid, warm en vertrouwd. Maar het contact voelt anders. Te echt, te dichtbij. Ze trekt haar hand terug onder het voorwendsel dat ze haar mok wil pakken. Chris' glimlach vervaagt een fractie.

“Je lijkt afwezig. Heb ik iets verkeerd gezegd?”

“Nee,” zegt ze zacht. “Ik ben gewoon... niet helemaal wakker nog.”

Hij staat op, pakt de borden op, alsof hij iets te doen moet hebben. “Ik ga zo nog even naar boven, de logeerkamer moet nog leeggehaald worden. Daarna wil ik beginnen aan die plinten in de keuken. Als we het tempo een beetje vasthouden, kan er misschien weer iets van het kluslijstje.”

Emma kijkt hem na. Zijn energie, zijn vastberadenheid waren eigenschappen die ze ooit zo bewonderde. Nu voelt het als een muur tussen hen. “Goed idee,” zegt ze. “Ik denk dat ik nog even ga liggen. Mijn hoofd bonkt een beetje.”

Chris draait zich om, fronst. “Wil je een paracetamol?”

“Nee, het gaat wel over met gewoon wat rust.”

Ze glimlacht, dwingt zachtheid in haar gezicht. Hij kijkt nog even naar haar, alsof hij iets wil zeggen, maar besluit het niet te doen. “Oké,” zegt hij dan. “Roep me als je iets nodig hebt.”

Ze knikt, staat op van tafel en loopt terug naar boven.

In de slaapkamer zakt ze op bed, handen in haar haar. Het huis ruikt naar koffie, verf en wasmiddel, het leven dat ze met Chris heeft opgebouwd. Ze sluit haar ogen, maar het beeld van Adam komt weer terug: de gloed van het kaarslicht op zijn huid, de warmte van zijn handen. Ze haat zichzelf om hoe levend het voelt.

Beneden hoort ze Chris fluiten.

Het geluid snijdt door haar heen — vrolijk, oprecht. Een man die zijn best doet. Ze rolt op haar zij, trekt de deken over zich heen. De dag is nog maar net begonnen, en ze voelt zich al uitgeput van alles wat ze verzwijgt.

De uren daarna bewegen traag langs haar heen. Chris doet zijn best om haar met rust te laten, precies zoals ze had gevraagd. Hij kust haar vluchtig op haar slaap voordat hij naar de bouwmarkt vertrekt. Hij laat haar alleen met de stilte in huis, met haar telefoon op tafel en de herinnering aan een stem die daar niet hoort.

Tegen de tijd dat ze zich moet klaarmaken voor de barbecue bij Mischa en Anna, heeft ze zichzelf al drie keer verteld dat ze gewoon moet gaan, dat afzeggen alleen maar vragen oproept, dat een avond tussen vrienden misschien juist goed voor haar is.

Ze trekt een dunne zomerjurk aan, lichtblauw met kleine bloemen, en kamt haar haar tot het zacht over haar schouders valt. Voor de spiegel dept ze concealor onder haar ogen en brengt ze wat kleur aan op haar wangen, alsof ze daarmee kan verbergen wat ze gisteren heeft gedaan.

Toch voelt haar glimlach al gespannen nog voor ze de deur uit zijn.

*

De avondlucht is zwoel als Emma en Chris door de poort de tuin van Mischa en Anna binnenlopen. Aan de houten tafel onder de perenboom zitten al mensen te lachen; hun glazen halfvol, kaarsen flakkerend in lege wijnflessen. Er klinkt muziek uit een telefoon, het soort nummers dat iedereen mee kan neuriën.

“Daar zijn jullie eindelijk!” roept Anna. Ze draagt een losvallende jurk en haar bruine haar zit met een klem opgestoken. Ze kust Emma op beide wangen en duwt haar een glas rosé in de hand. “Jullie zijn precies op tijd, de eerste ronde is net klaar.”

“Perfekte timing,” reageert Emma luchtig. Ze kijkt om zich heen. Mischa demonstreert zijn nieuwe barbecue, terwijl Jesse met een biertje in zijn hand toekijkt en Jamie een grap vertelt waar iedereen om moet lachen. Het is allemaal warm en levendig, precies het soort avond met vrienden waar ze normaal naar uitkijkt. Chris legt even zijn hand op haar onderrug, een klein, vanzelfsprekend gebaar. Nu voelt het als iets groots, iets wat haar bijna breekt.

Aan tafel schuift ze naast Anna en een collega van Mischa die ze niet goed kent. Ze knikt, lacht, stelt net genoeg vragen, maar haar gedachten blijven ergens anders hangen. Bij Adams stem. Bij zijn handen. Bij wat ze gisteren gedaan heeft.

Chris zit een paar stoelen verderop, in gesprek met Jesse. Hij praat met gebaren, vol enthousiasme, en iedereen lacht om hem. Zijn glimlach is oprecht, maar Emma ziet ook de schaduw onder zijn ogen. De vermoeidheid in zijn schouders als hij het over de verbouwing heeft.

Over de klusjes die zich blijven opstapelen.

Ze weet dat hij zijn best doet. Ze weet dat hij tot laat doorwerkt, dat hij probeert haar te ontlasten, dat hij denkt dat dit is wat liefde is: samen bouwen aan iets blijvends. Zelfs de ruimte waar zij om had gevraagd, probeert hij haar te geven. Voorzichtig, wat onhandig soms. Alsof hij niet weet waar nabijheid eindigt en druk begint.

Juist daardoor krijgt ze het ineens benauwd.

“Gaat het?” vraagt Anna zacht, terwijl ze het mandje brood naar haar doorschuift. Emma knikt te snel. “Tuurlijk. Beetje brak na het teamuitje gisteren, dat is alles.”

Ze prikt in haar eten zonder echt te proeven. De geur van basilicum, knoflook en geroosterde tomaten vermengt zich met het hout van de tafel, het parfum van Anna en de zoete rosé in haar glas. Het zou vertrouwd moeten voelen, maar haar lichaam lijkt ergens anders te zijn blijven hangen.

De stemmen om haar heen lopen door elkaar. Iemand lacht hard. Een glas valt bijna om. De muziek wordt iets harder gezet. Het is niet eens veel, maar ineens voelt alles te dichtbij. Ze hoort zichzelf zeggen: “Chris, zullen we zo gaan?”

Chris kijkt verrast op. “Nu al? Iedereen zit nog te eten en Anna vertelde over het toetje dat ze heeft gemaakt.”

“Ik voel me niet zo lekker,” zegt ze, haar stem klinkt vlak.

Anna kijkt bezorgd naar haar. “Migraine?”

Emma grijpt het excuus met beide handen aan. “Ja, ik denk het.” Ze glimlacht verontschuldigend, mompelt iets over dat ze het echt heel jammer vindt en staat op. Chris aarzelt even, werpt een korte blik op zijn vrienden, dan volgt hij haar.

Buiten de poort is het stiller. Emma ademt diep in, maar het helpt niet. Ze loopt het pad af, haar stappen te snel.

“Em?” zegt Chris achter haar. “Wat is er nou?”

Ze draait zich om. Haar ogen glanzen in het schemerlicht. “Niets. Gewoon...” Haar stem breekt. “Ik moest even weg. Te druk.”

Hij komt dichterbij. Zijn hand rust op haar arm.

“Gaat het wel goed?” Zijn stem is laag en bezorgd.

Ze schudt haar hoofd. Ze kan hem niet aankijken. Als ze hem aankijkt, breekt alles.

“Ik moest gewoon even weg,” stamelt ze. Haar stem is nauwelijks verstaanbaar. “De wijn, de muziek, iedereen door elkaar... het werd me te veel.” Ze probeert te lachen. “Misschien is de kater toch erger dan ik dacht.” Hij glimlacht voorzichtig terug, maar zijn blik blijft zoekend. “Wil je even zitten?”

Ze schudt haar hoofd. “Nee, ik wil gewoon naar huis.”

Ze lopen zwigend naar Chris' fiets. Ergens verderop hoort ze gelach. Normale geluiden van een zomeravond. Alleen voelt niets meer normaal.

Halverwege de weg naar huis zegt Chris zacht, bijna nonchalant: “Je

weet dat je niet altijd sterk hoeft te zijn, hè? Dat ik het aan je merk als het teveel voor je is.” Ze kijkt naar hem, haar mond vol woorden die ze niet uitspreekt. “Ik weet het,” zegt ze tenslotte.

In stilte fietst hij verder met Emma achterop. De wind is koel op haar huid. Voor een moment lijkt het alsof er iets wegwaait: de geur, het gewicht, de beelden van gisteren. Maar diep vanbinnen weet ze dat het niet zo werkt.

Sommige dingen blijven hangen, zelfs in de mooiste avondlucht.

3.

Er verandert niets zichtbaar aan hun leven.

Chris zet nog steeds elke dag koffie voor haar. Samen eten ze aan dezelfde tafel, slapen in hetzelfde bed, ze vragen of de ander nog iets uit de supermarkt nodig heeft.

Maar ergens tussen die gewone handelingen door bewegen ze om elkaar heen als twee mensen die elkaars ritme vergeten zijn. Er is alleen dat stille, doffe gevoel dat iets essentieels zoek is geraakt.

Emma's dagen voelen stroperig. Aan het begin van de zomervakantie had ze zichzelf voorgenomen eindelijk door te pakken met de verbouwing: die trap schuren, de logeerkamer afmaken, eindelijk die stopcontacten ruilen in de bouwmarkt. Maar er komt niets van terecht.

Elke dag lijkt te verdwijnen in eindeloos kleine dingen – was, administratie, onbetaalde facturen – en haar frustratie groeit met het uur. Daar komt nog bij dat het extra geld dat ze dit schooljaar met al die vergaderingen, commissies en examendagen heeft verdiend nog steeds op zich laat wachten.

Ze heeft elk overuur netjes bijgehouden in een Excel waarin ze uitrekende hoeveel er uitgekeerd zou worden, maar door een administratieve fout is het niet gestort. Antwoord op haar mailtjes krijgt ze niet, alleen de automatische "Vanwege de zomervakantie zijn wij niet bereikbaar..." die haar collega's ingesteld hebben. Het voelt alsof al die extra avonden en overuren gewoon zijn opgegaan in het niets.

Chris probeert haar op te vrolijken. 's Ochtends maakt hij haar cappuccino precies zoals ze hem graag drinkt. Hij legt hij zijn hand even op haar rug, zo'n achteloos gebaar dat ooit vanzelfsprekend voelde. Maar ze voelt hoe ze verstijft, al is het maar een fractie van een seconde. Chris voelt het ook.

Diezelfde avond, vlak voor ze naar boven wil gaan, zegt hij zacht: "Em, ik mis je een beetje." De woorden zijn zo eenvoudig dat ze haar bijna alles laten opbiechten. Ze wil iets zeggen, iets liefs, iets echts, maar wat eruit komt, is een excuus.

"Het is gewoon druk. In mijn hoofd, bedoel ik."

Ze glimlacht verontschuldigend, maar hij ziet dat het niet gemeend is. Dan trekt ze zich terug in de keuken om 'nog even iets af te maken', al staart ze alleen maar naar haar lege laptopscherm tot haar ogen prikken.

Chris probeert ook dit los te laten, net zoals hij dat de afgelopen dagen steeds heeft gedaan. Zij had om ruimte gevraagd, en hij had

zichzelf voorgenoemen haar die te geven. Niet omdat hij het begreep, niet helemaal, maar omdat hij haar niet wilde vasthouden uit angst. Maar het blijft knagen. Want ruimte zou niet zo moeten voelen. Niet als verdwijnen.

Emma die 'druk' is zou normaal juist met hem ventileren. Ze zou op de bank ploffen, haar benen op zijn schoot en hem zuchtend vertellen over die ene aannemer die haar tot waanzin dreef of de zoveelste nutteloze e-mail die ze moest sturen. Chris zou een gevatte opmerking maken, opmerken dat Emma zich niet zo snel boos moet laten maken en ze zouden er samen om lachen. Nu houdt Emma letterlijk afstand.

Het is een dinsdagavond als ze opnieuw aan de keukentafel zit. Laptop open, een halflege mok thee, stapels papier eromheen alsof ze midden in iets belangrijks zit.

De muurtegels zijn vergeeld van ouderdom, sommige met kleine barstjes erin. De keuken ruikt naar thee en de oude afvoer; het is een plek die dringend toe is aan nieuw begin, maar ze weten allebei dat het geld er niet is.

Chris komt de keuken binnen, zijn krullen nog vochtig van de douche. Hij draagt de dure spijkerbroek die ze hem jaren geleden voor kerst cadeau heeft gegeven. Hij weet dat ze hem nooit kan weerstaan in die broek. Hij weet precies wat hij doet.

Hij maakt thee, zet zwijgend een mok voor haar neer. Munt, haar favoriet. Ze dwingt zichzelf te glimlachen.

"Dank je," zegt ze, haar stem zachter dan ze bedoelde. Chris gaat tegenover haar zitten. "Je hebt zomervakantie, Em. Neem even tijd om te ademen."

Dan, na een stilte: "We kunnen een weekendje weg, als je wil. Gewoon jij en ik. Even geen stof, geen klusjes. We zoeken een leuke B&B en nemen een goede fles wijn mee."

Zijn stem is licht, maar zijn bruine ogen verraden iets hoopvol. Emma wil 'ja' zeggen. Ze stelt zich voor hoe het zou zijn: een bed & breakfast met witte lakens, frisse lucht, samen wijn drinken op een terras. Maar in plaats daarvan hoort ze zichzelf mompelen: "Ik weet niet of dat handig is. We zitten al zo krap en nu dat geld niet gestort is –"

Chris' donkere wenkbrauwen trekken samen. "Je zegt de laatste tijd tegen alles nee."

Ze probeert luchtig te blijven, maar de woorden komen er bits uit. "Misschien omdat ik het gevoel heb dat ik alles draaiende moet houden? Ik heb het hele jaar extra taken opgepakt, avonden in onnodige vergaderingen gezeten en waar is dat geld? Nergens. En ondertussen zitten wij nog steeds in deze bouwput, zonder geld om ook maar een weekend te kunnen ontsnappen." Haar lach klinkt schor, meer als een snik.

"Sorry," zegt ze er snel achteraan. "Dat klonk bot."

Chris zucht, schuift ongemakkelijk zijn mok heen en weer over het

tafelblad. “Je hoeft niet alles te dragen, Em. Dat zeg ik al maanden tegen je.”

“Ik weet het, Chris.” Haar stem is schor van vermoeidheid. Ze kijkt naar haar laptop, naar de lege slide die haar blijft aanstaren. Alles in haar voelt leeg. Chris staat op, zijn beweging traag.

“Ik ga Netflixen,” zegt hij uiteindelijk.

Emma blijft achter. Pas als hij uit het zicht is, laat ze haar gezicht in haar handen zakken. Ze had gedacht dat de zomer rust zou brengen.

Na een tijdje klappt Emma haar laptop dicht. Ze had zich voorgenomen om haar lessen voor volgend schooljaar alvast uit te werken, maar de concentratie is ver te zoeken.

De woonkamer is nog steeds een puinhoop. Op de vensterbank staan de potten muurverf en de verfkwasten nog, met plastic bakken en uitgedroogde kwasten ernaast. Een stapel plinten ligt schuin tegen de muur, naast een kist vol gereedschap dat eigenlijk naar de schuur had moeten.

Chris zit onderuitgezakt op de bank, een biertje in zijn hand. Ze ploft naast hem neer. Hij zegt niets, maar schuift een paar centimeter dichterbij, een klein gebaar. Op de tv vechten zombies voor hun tweede dood, maar Emma hoort alleen de stilte tussen hen. Dan komt er een melding binnen op haar telefoon.

Gedachteloos pakt ze het toestel op.

Adam Meyer – Ik wil een connectie maken.

Advocaat bij Brugman & Meyer | Advocatenkantoor

Het verzoek is neutraal, bijna kil in z'n zakelijke taal. Toch voelt het alsof er kortsluiting ontstaat ergens in haar hoofd. Hij heeft haar opgezocht.

Hij heeft haar naam ingetikt, haar profiel bekeken, de moeite genomen om haar een connectieverzoek te sturen. En ze weet dat dit geen toeval is.

Haar duim blijft boven het scherm hangen. Naast haar neemt Chris een slok bier, zijn blik op het scherm gericht. “Serieus, die zombie heeft net z'n eigen arm opgegeten,” zegt hij met half geamuseerde afschuw. Ze glimlacht flauwtjes. “Romantisch.”

“Alles is romantisch met de juiste soundtrack,” mompelt hij, zonder zijn blik van de tv af te wenden.

Ze vergrendelt haar telefoon, maar het beeld blijft branden achter haar ogen. Adam. Zijn stem. Zijn laatste woorden: *‘Mocht je op een dag toegeven dat je dit wel wilde... dan geef ik je een manier om me te vinden.’*

En hier is hij dan.

Ze pakt haar telefoon opnieuw op. Het scherm licht op, fel in de halfdonkere kamer. De uitnodiging staat er nog steeds. Zijn naam, zijn foto, die aantrekkelijke, zelfverzekerde blik alsof hij precies weet wat hij doet. En misschien doet hij dat ook wel. Misschien weet Adam allang

hoeveel impact hij op haar heeft gehad. Hoe vaak ze de afgelopen week aan hem heeft gedacht. Hoe zijn stem haar hoofd niet meer verlaten heeft en hoe zijn laatste woorden haar meer raakten dan ze had gewild.

Ze werpt nog een blik naar Chris. Ze kijkt naar hem, naar de ontspannen houding die ooit haar thuis was, en ze voelt een plotselinge golf van verdriet. Hij heeft de afgelopen week nauwelijks nog toenadering gezocht, alsof hij aanvoelt dat zij op een plek zit waar hij haar niet meer kan bereiken. En misschien is dat ook zo.

Ze legt haar telefoon weer weg en ademt diep uit.

Het helpt niet. Even later ontgrendelt ze opnieuw. Eén simpele beweging en de uitnodiging verandert van open naar bevestigd. Haar duim glijdt verder naar haar inbox. Er staan nog talloze ongelezen berichten: uitzendbureaus die op zoek zijn naar nieuwe docenten voor het aankomende schooljaar, felicitaties van vage bekenden, uitnodigingen voor congressen die al lang geweest zijn. Maar er is ook een ander bericht.

Nieuw bericht – Adam – 19:49:

Hey Emma. Ik weet niet of dit ongepast is, maar ik moest aan je denken. Hoe gaat het met je?

De woorden zijn beleefd, onschuldig zelfs. Maar haar hart reageert alsof het weet dat er meer achter zit. Ze leest het nog een keer. En nog een keer. Ze hoort zijn stem in haar hoofd – die lage, rustige toon, dat kleine lachje tussendoor.

Ze zou het moeten negeren. Ze weet het. Gewoon haar telefoon weggelaten, iets zeggen over de zombies op tv. Maar haar vingers bewegen al.

Nieuw bericht - Emma – 20:58:

Hey. Gaat goed, net klaar met het afronden van het schooljaar. Hoe gaat het met jou?

Zodra ze op verzenden drukt, verschijnt zijn antwoord bijna meteen. Alsof hij op haar heeft zitten wachten.

Nieuw bericht - Adam – 20:59:

Goed. Ik had eigenlijk niet verwacht dat je al zo snel zou reageren. Dat bewijst dat je net zo nieuwsgierig bent als ik.

Nieuw bericht - Emma – 20:59:

Ik ben helemaal niet nieuwsgierig.

Nieuw bericht - Adam – 20:59:

Je had me kunnen negeren. Je hebt mijn verzoek geaccepteerd. Dat betekent iets.

Nieuw bericht - Emma – 20:59:

Het is maar een LinkedIn-verzoek, Adam.

Nieuw bericht - Adam – 21:00:

Misschien. Maar misschien heb ik wel gelijk. Vertel me, Emma... heb je nog aan me gedacht de afgelopen week?

Zijn woorden zijn scherp, maar niet dwingend. Meer een plagerige fluistering dan een verleiding, maar ze kruipen onder haar huid. De herinneringen komen meteen terug, fel en onontkoombaar.

Nieuw bericht - Emma – 21:02:

Ik probeer het te vergeten.

Nieuw bericht - Adam – 21:03:

Misschien wil ik het niet vergeten.

Nieuw bericht - Emma – 21:06:

Dit kan niet.

Nieuw bericht - Adam – 21:06:

Waarom niet?

Ze slikt. Haar hele lichaam voelt gespannen, alsof elk zenuwuiteinde in brand staat. En dan legt Chris plots zijn hand op haar knie. Zijn vingers zijn warm, zijn aanraking is voorzichtig.

“Wat ben je aan het doen?” vraagt hij, Zijn stem is luchtig, op het randje van nieuwsgierigheid, maar niet jaloers. Chris is nooit jaloers geweest. Omdat hij haar vertrouwt. Omdat ze altijd eerlijk tegen hem is. Tot nu.

Haar hart slaat een slag over. In een reflex drukt ze het scherm uit en draait haar telefoon met het scherm naar beneden.

“Gewoon... werkdingetje. Ik probeer nog steeds de financiële afdeling te bereiken, nu via LinkedIn.”

Chris knikt, maar zijn ogen blijven net iets te lang op haar rusten. Zijn blik is niet wantrouwend, maar zoekend. Wanneer hij zich weer op de tv richt, opent ze de app opnieuw.

Nieuw bericht - Emma – 21:08:

Je weet waarom.

Nieuw bericht - Adam – 21:08:

Ik weet alleen dat ik je niet uit mijn hoofd krijg. En jij mij ook niet.

Chris beweegt zich naast haar, pakt het lege glas van tafel.

“Wil je nog thee?” vraagt hij.
“Ja, graag,” zegt ze te snel. “Dank je.”
Pas als hij naar de keuken loopt, pakt ze haar telefoon weer.

Nieuw bericht – Emma – 21.10:

Adam...

Nieuw bericht – Adam – 21.11:

Ja?

Nieuw bericht – Emma – 21.11:

Dit is een slecht idee.

Ze staart naar het scherm, voelt de onrust borrelen. Ze had het niet moeten sturen. Ze had überhaupt niet moeten reageren. Maar het is te laat. De woorden staan er al, onuitwisbaar.

De drie stipjes verschijnen. Adam typt. Stopt. Begint opnieuw. Ze hoort de deur van het oude keukenkastje piepen, dat ene met het scheve scharnier dat hij al weken geleden zou vervangen. Ze hoort hoe Chris een mok neerzet, de waterkoker vult. Het geruststellende, alledaagse geluid van hun leven samen.

Nieuw bericht – Adam – 21.12:

Dat maakt het alleen maar interessanter.

Emma sluit haar ogen even. Ze haat hoe haar lichaam op de woorden reageert. Eén zin en hij weet haar weer te raken.

Nieuw bericht – Adam – 21.13:

Kom op, Emma. Zeg me dat je niet aan me denkt. Zeg me dat je die avond vergeten bent. Zeg het en ik laat je met rust.

Ze hoort hem bijna praten, ziet weer de manier waarop hij naar haar keek – alsof hij iets in haar zag wat ze zelf allang kwijt was. Dat deel van haar dat zich vroeger licht voelde, levend, nieuwsgierig.

Chris komt terug, een mok thee in zijn hand, een biertje in de andere. Hij zet het neer met een klein glimlachje.

“Hier, je favoriet. Zonder honing. Ik leer het nog eens,” zegt hij.

“Dank je,” zegt ze met een flauwe glimlach. Hij ploft naast haar neer. Zijn knie raakt de hare. “Wil je een koekje?” vraagt hij en hij houdt het pak omhoog. Ze schudt haar hoofd. “Misschien straks.”

Op haar schoot trilt haar telefoon. Ze durft hem nauwelijks op te pakken, maar doet het toch.